

לורי רקנאטי היתה סטייליסטית צעירה ומצליחה בניו יורק כשפגשה את לני רקנאטי. בעקבות האהבה היא עלתה ארצה. אחרי 25 שנות נישואים ושלושה ילדים הגיעו הגירושים. בראיון אישי היא מספרת על הימים הקשים ועל החיים החדשים שלה בשכונת עג'מי

אוספת את השברים

« מאיה נסטלבוים » צילום: רמי זרנהר

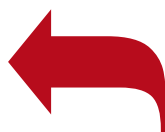
לורי רקנאטי. "ישראל גורמת לי להרגיש חיה"

לפני שמונה שנים, כשהתגרשה מלני רקנאטי אחרי 25 שנות נישואים, התחילה לורי רקנאטי לנפץ צלחות. היום היא מודה שזו היתה הדרך שלה להתמודד עם הפרידה מאהוב נעוריה, אולם בזמנו היא התעמרה בצלחות וינדוור מעוטרות בפרחים ורדרדים וגם בפריטי וינטג' נדירים מארסינה.

"התגרשתי והתחלתי לשבור צלחות ואז לחבר אותן שוב באמנות המוזאיקה", מספרת רקנאטי בראיון נדיר. "אם את לא מצליחה לתקן את מה שהיה לך את פונה לצלחת אחרת שאת כן יכולה לתקן. זה לא באמת לתקן אלא לבנות משהו אחר. את לוקחת פרספקטיבה אחרת והחיים הופכים לדבר אחר לגמרי".

הבעל שובר את הכוס כשמתחתנים, האשה שוברת

רקנאטי ויונג'ירוס במטבח של "לשבור צלחות"

"לדעתי יש גבר ישראלי חדש שם בחוץ. הגבר שאני רוצה צריך לדעת מיהו ומה הוא אוהב ולאהוב אשה שיודעת מה היא אוהבת ולא מפחדת לומר מה היא אוהבת. מראה חשוב לי אבל יותר חשוב לי המבט בעיניים. אין לי אהבה עכשיו. אני פתוחה לאהבה ומאמינה בה"

מות ועשיתי סטיילינג לסוגי צילום שונים. לני ואני נפגשנו בניו יורק, עברתי איתו לארץ, נהייתי אמא והפסקתי לחכות שהשמש תכה בראש של הדוגמנית בוויית מסוימת בארבע לפנות בוקר. העדפתי לקחת את הילדים שלי לגן."

מסגנת האופנה בניו יורק היישר אל החיתולים. מה עשית כאן?
 "אהבה הביאה אותי לכאן. אהבה שנמשכה 25 שנה של נישואים שבהם עשינו שלושה ילדים. כשהגעתי לכאן הייתי סטייליסטית אופנה, היה לי סטודיו פרטי והייתי חלוצה בנושא. אחר כך הכנתי בגדי תינוקות משוגי עים ואז פתחנו יקב יין. עד היום אני מכינה את התוויות לבקבוקים."

את אוהבת להיות כאן?

"ישראל נותנת לי נשמה, גורמת לי להרגיש חיה."

והגברים הישראליים?

"היום זה לא יום טוב לשאול אותי את השאלה הזו. אני חושבת שהרבה גברים ישראלים התפתחו ואחרים פחות. לדעתי יש גבר ישראלי חדש שם בחוץ. הגבר שאני רוצה צריך לדעת מיהו ומה הוא אוהב ולאהוב אשה שיודעת מה היא אוהבת ולא מפחדת לומר מה היא אוהבת. מראה חשוב לי אבל יותר חשוב לי המבט בעיניים. אין לי אהבה עכשיו. אני פתוחה לאהבה. אני אופטימית לאהבה ומאמינה בה."

סטודיו בן 300

הפגישה עם רקנאטי מתקיימת במסעדת מל ומישל בתל אביב. "לפני שנתיים", מספרת רקנאטי, "הלכתי ברחוב וראיתי את מל ומי של, שנראתה כל כך מזמינה ומקסימה, משהו שלא הייתי רגילה לו בשכונה הזו. נכנסתי ופגשתי את השף ניר ויימן. התפריט מאוד סקרן ומכיוון שזה היה כל כך רומנטי, הדבר היחיד שהיה חסר לי באותה תקופה זה בן זוג לבוא איתו לכאן. השאר היסטוריה. מצאתי בן זוג

צלחות כשמתגרשים.

"תראי, פרידה אינה נעימה או נחמדה, לא משנה באשמת מי זה קורה. זה משבר לכולם. איך הופכים את זה לנחמד? אם את נוכרת למה התחתנת מלכתחילה, מה משך אותך לאדם הזה. תנסי להישאר עם הטוב. בעיקר אם יש ילדים מעורבים ולנו יש שלושה. לי זה לקח הרבה זמן. לא עשיתי את זה בן לילה וזה גם לא משהו שכולם יכולים להגיע אליו. יש הרבה מרכיבים שנכנסים לפאי הקטן הזה, אבל אם את שמה את הרגשות הקשים בצד ומסיקה מסקנות ממערכת היחסים שהם תיממה, שזה דבר שקשה לעשות כשרגע הפרידה מגיע, אז את מוצאת דברים חדשים. אני מצאתי חבר חדש בדמות בעלי לשעבר."

מאנה וינטור לחיתולים

לורי שרייבר, צעירה בת 23, הגיעה לישראל ב-1979 בעקבות האהבה. היא נחתה כאן היישר מניו יורק, שם עברה כסטייליסטית. "אנה וינטור היתה ב'ווג', ואני עברתי במפעל לציילומים. כל קומה עסקה בס' גנון אחר של צילום. קומה לאוכל, אחרת לאופנה, או עברתי בין הקור"

לני רקנאטי. "מצאתי חבר חדש בדמות בעלי לשעבר"

והזרתי לכאן כרדי לשבת על הבר ולהישיר מבט למטבח. הכל היה מאוד רגוע במטבח והגיגה לעיניים. זה היה חורף ואכלתי את העגל השיכור ופססת חונקי כמרים עם ניזר ציידים."

מי שמקבל את פניה של רקנאטי במל ומישל הוא השף יוגב ירוס, שהרוזמה שלו כולל עבודה במסעדת ספאגו של השף וולפגנג פאק בלאס וגאס, ברפאל המקומית ובמגוון מסעדות איטלקיות בתל אביב. לפני ארבע שנים פתח ירוס את מל ומישל עם השף ניר ויימן.

רקנאטי נכנסת עם ירוס למטבח כדי לבשל רביולי במילוי דלעת וגבינת ריקוטה ברוטב מרטיני לבן וגבעולי אספרגוס. היא מרדדת את הפסטה הטרייה במכונת רידוד ומוליפה את מילוי הדלעת והריקוטה. "אני אוהבת לעבוד עם הידיים ואני אוהבת לאכול", היא אומרת. "גם העבודה היומיומית שלי היא כמו בישול, מלאת צבע וללא פחד לערבב חומרים שבדרך כלל לא יעברו יחד. כפתורים, בובות, קרמיקה, זכר כית וינטג', תכשיטי וינטג'. אני אוספת אותם וסורקת שווקים. עכשיו התחלתי לעבוד בסטודיו בן 300 שנה שהיה מפעל חמוצים. היכיתי שמונה שנים כדי לקבל אותו. הסטודיו הישן שלי השקיף אל החדש כך שכל הזמן ראיתי אותו. בפסח האחרון זכיתי להתחיל לעבוד בסטודיו. אני מאמינה שחלומות מתגשמים אם ממתנינים ואוחזים בחלום. השנה, למשל, גלריה במיאמי התחילה להציג את העבודות שלי."

רקנאטי מלאה ניגודים. היא לבושה בפשטות בגופייה שחורה ומי כנסיים ארוכים, גבעולית ורוזה, אבל הנחית מחופשות מפנקות על חופים אקוטיים. היא אוהבת את מרוקו ואת מה שהיא מציעה – שילוב של שווקים, ארכיטקטורה, אוכל, אופנה ואמנות.

היא חיה את רוב חייה הבוגרים בהרצליה פיתוח אולם לפני ארבע שנים עברה להתגורר בשכונת עג'מי ביפו. "זה סגנון חיים אחר לגמרי. גירלתי את הילדים שלי בנוחות ואז רציני שינוי. אף פעם לא הייתי חלק משבט למרות שאני אוהבת שבטים. אני יכולה להיות חברה של אנשים שהם חלק ממשוהו אבל לא חייבת להיות חלק ממנו. אני אוהבת את הרצליה אבל זה לא חלק מחיי. הילדים שלי גדלו ואני רוצה להיות עבור עצמי."

ובכל זאת, עג'מי?

"נהדר שם. עכשיו הוזמנתי בפעם הראשונה זה ארבע שנים על ידי השכנים שלי לשתות קפה וזה היה עונג. יש לי הפריבילגיה לחוות חוויות מענגות של החיים אבל אני גם אוהבת את הדברים הפשוטים

"פרידה אינה נעימה או נחמדה, לא משנה באשמת מי זה קורה. זה משבר לכולם. אם את שמה את הרגשות הקשים בצד ומסיקה מסקנות ממערכת היחסים שהסתיימה, שזה דבר שקשה לעשות כשרגע הפרידה מגיע, אז את מוצאת דברים חדשים"

המנה שבישלו רקנאטי ויוגב ירוס בצלחת שעיצבה רקנאטי. "זה לא באמת לתקן אלא לבנות משהו אחר"

כמו לשתות קפה עם השכנים או לשתות יין עם חברים בסטודיו. "אנשים חושבים שהמואזין לא קיים אלא שזו הקלטה. אני עדה לכחוחים ויודעת שזו לא הקלטה. אני שכנה של מוחמד ויודעת שקי ריאת המואזין היא קריאה לתפילה, אבל עבורי זו קריאה להפסקה. משמאלי המסגר, מימיני הכנסייה ואני מול הים. אני מרגישה שאני במקום מאוד קרוש. כשהגעתי לפני ארבע שנים לא ידעו איך לקבל את הרווקה שהגיעה לשכונה. היום יש לי שם ארבע חברות יהודיות רווקות שחיות לא רחוק".

רקנאטי עזבה את הרצליה פיתוח, אבל לא ויתרה על מעמדי החיים. "אני נערת אקססוריו. אני מאוד אוהבת את המארה בפריז ובעיקר את התנות של ז'אמן פוש, מעצבת תיקים. זו שאנל על אסיר. יש לי עשרה תיקים שלה שאוריש לילדים ולנכדים שלי."

מה עוד את עושה?

"אני עומדת לעשות מזרקה בבניין פרטי ביהודה הלוי. עשיתי בר' חוב הזה שני חררי לובי. עשיתי לוגו לעמותת נט"ל, אני עובדת עם מעצבי פנים וארכיטקטים. היופי של מוזאיקות בישראל הוא שלכל אחת יש הסגנון שלה ואפשר לראות סגנונות שונים. היתה לי תערוכה באוניברסיטת המורמונים ויש לי שם עץ שיצרתי."

על מה את חולמת?

"כרגע אני רואה את עצמי מצליחה בסטודיו שלי ומביאה לשם אנשים. אני רואה אותי עובדת על פרויקטים של בעלי מוגבלויות – מפ' ריטים שאנשים שכחו וזרקו, כמו צלחת שבורה – שיוצרים אמנות בהי' חיותי. אני רוצה שיכירו באנשים האלה כמו שמכירים בעבודות שלי."

נערת אקססוריו

רקנאטי, כפי שאפשר לחשב, היא בת 53 ואין לה שום בעיה עם זה. ובכל זאת, היא גם מבינה נשים שמתביישות לגלות את גילן. "אני חושבת שגיל שם אנשים בקטגוריה מסוימת ומגדיר אותם באופן שאינו הוגן."

